

Зоран Милошевић

ОДСУСТВО ШАПТАЧА

Неке теме се наметну саме од себе. Дугогодишњи рад са студентима наводио ме је на помисао да нешто није у реду са нашом памећу. Потражио сам одговор у научним часописима и нашао истраживања која говоре да у свету опада интелигенција људи (осим у Кини и Кореји). О томе сам објавио и свој научни рад, превео неколико чланака на ову тему, али ништа значајно се није променило. Нико ово није схватио као озбиљан проблем.

Ових дана имао сам испит на факултету, и реч по реч, видим да студенти недовољно познају материју. Окренем на шалу. Кажем им: „Када сам почео да радим као професор, 1991. године, држао сам први испит студентима. Полагали су у амфитеатру са степенасто поређаним клупама. Из прве клупе се одговара, наредне три су за припрему студената за одговарање, остали чекају свој ред.

Прва одговара једна симпатична студенткиња и закључујем да се није претргла од учења. Међутим, један од три студента који су се припремали да одговарају примакао јој се и шапуће. Све видим, али се правим невешт и гледам у плафон не би ли колегиница „прокинула“. Доносим одлуку да је „оборим“, али упитах: „Шта Вам је тај дечко?“

Она се нагну према мени и упита: „Који, професоре?“

Ја се нагнем ка њој и кажем: „Па тај, што Вам шапуће.“

Она се осврну са дозом презира на лицу, наже се ка мени и рече: „Резервни играч!“

Тридесет и три године касније – поново држим испит. Студенти нису ни покушали да прочитају књигу. Испричам им догађај из 1991. године. Настаде смех, а једна студенткиња додаде: „Професоре, знате ли у чему је разлика?“

Одговорих да не знам.

„Овде нема шаптача!“